UNIUNEA ARTIȘTILOR PLASTICI DIN ROMÂNIA

DAN DUMITRESCU

DESEN — PICTURĂ

6–20 FEBRUARIE 1990

GALERIA EFORIE, Str. Eforie 4–6

LISTĂ DE LUCRĂRI

PICTURĂ

Paţa Reşiţa	80 x 108
Coada	100 x 80
Muzica	120 x 80
22 Decembrie 1989	135 x 110
Plaja	100 x 80
Plăcerile serii	70 x 80
Crepuscul	106 x 90
Aşteptare	60 x 80
Perechea	26 x 20
Tinereţea bătrînă	111 x 73
Poetul între instinct şi raţiune	55 x 59
Autoservire	70 x 90
Podul Mihai Vodă	60 x 80
Berea	65 x 80
Cina perpetuă	180 x 120

DESENE – creion

Copaci
Pictorul
Metamorfoza
Mînia
Familia
Soacra
Feline
Personaj 1
Personaj 2
Berea
Gustarea
Personaje
Măşti
Ziarul

TEMPERA

Cartofii
Copii
Migrena
Personaje
Personaj
Coada 1
Coada 2
Plaja uitată
Oglinda
Mici şi bere

TUŞ

Femina
Peisaj mineral
Oraşul

Incerc să-mi definesc pictura și desenele... Totodată sînt fermecat de caracterul dinamic al explicațiilor științifice și estetice... totul se transformă !...

Realitatea materială se dizolvă în idee sau în imagine... imaginea devine o altă realitate.

Imaginea picturală se constituie ca un rezultat al trăirilor afective și al unor principii.

Mai multe principii determină un *curent*, acesta cu timpul se uzează... ne plictisim repede !... Unii rămîn fideli la ceva deja făcut; sînt *tradiționaliștii !...* alții încearcă să formuleze alte principii; *(inovatorii)* – au și alte rezultate... sau nu le au! fiecare cu norocul lui !...

Pentru mine, realitatea reprezintă un cockteil de aparențe, de imagini deja prelucrate și de judecăți consacrate !... Nu pot să fac o ordine, accidentalul devine semnificativ, totodată semnificativul, faptul important de ieri, devine lipsit de importanță azi !...

Yin-yang, clar-obscur, pictură metafizică, realism magic, expresionism, pop-art... toate sînt extraordinare !

Timpul le pune în scenă și le scoate treptat. Se poartă și retro... pe cît se poate încerc să fac niște imagini care să mă reprezinte ca spirit și ca om... Nu știu cît am reușit !...

1989 – DAN DUMITRESCU

NOTE BIOGRAFICE:

Născut la 10 mai 1941
Studii: Institutul de arte plastice "Nicolae Grigorescu", promoția 1965.
Expoziții de grup:
1968 – 1972 – participă la expozițiile organizate în cadrul Cenaclului Tneretului al U.A.P.
1974 – Expoziția de grup: "Noi probleme ale imaginii" – Muzeul literaturii – București
Expoziții personale:
1969 – pictură, "Ateneul tineretului"
1978 – Pictură, galeria "Orizont" – Atelier 35
1970 – 1972 – Grafică și decoruri la filme de desene animate în cadrul studioului "Animafilm" București
1973 – 1974 – filme de autor: "Muncă în glumă"; "Se mai întîmplă", la studioul "Animafilm" București
1974 – Premiu pentru grafica de film la Festivalul desenului animat – Teheran 1974
1979 – 1983 – Grafică publicitară și ilustrații în reviste, publicațil periodice
1983 – 1989 – grafică publicitară, ilustrații la reviste literare, ilustrație de carte, comicsuri pentru copii
– Design pentru industria electronică: display-uri, plottere, case de marcat.
Lucrări în colecții particulare în România, Italia, R. F. Germania.

PIAȚA REȘIȚA

PLAJA
→

PLĂCERILE
SERII

CINA PERPETUĂ

AȘTEPTAREA

DAN DUMITRESCU are toate însuşirile unui pictor de marcată originalitate, între care şi pe aceea că s-a sfiit să spere în vreun folos de pe urma lor. Pur şi simplu n-a fost în stare să creadă în ceea ce a fost, de la început, evident pentru toată lumea: natura excepţională a talentului său. Poate cel mai dotat dintr-o grupare de supradotaţi – care, în tinereţe, i-a inclus pe Horia Bernea, Theodor Moraru, Mircea Milcovici, Barbu Niţescu, Şerban Epure şi alţi cîţiva risipiţi în toate continentele – Dan Dumitrescu a beneficiat în plus, de darul ironiei.

La ironici, indiferent în ce domeniu s-au manifestat, senina specificitate a fiinţei lor a echivalat cu o infirmitate. Ce să ironizezi, cînd, cu ce mijloace, pe cine şi în care circumstanţe? Pentru aproape tot ce a gîndit şi creat Dan Dumitrescu, momentul nu era potrivit. El şi-a pierdut treptat încrederea în sine, descoperind că absolut tot ce desena şi picta, deşi afla ecou şi încurajare la oamenii care ajungeau să-i cunoască opera, nu era bun şi pentru expoziţii. Se poate înnebuni şi din mai puţin!

"Problema aproape tragică – observă Umberto Eco – este că ironia, în esenţa sa, este aristocratică. Ea presupune o relaţie foarte complexă între persoana enunţînd în mod expres propoziţii contrare la ceea ce este şi interlocutorul său care poate aprecia această minciună intenţionată. Ironia stabileşte nivele de clase intelectuale. Dacă vorbesc la un curs universitar în faţa a o sută de persoane, cunoscîndu-mi foarte bine auditoriul, pot face ironie. În faţa a o mie de persoane există riscul de a nu fi înţeles". Dacă translăm chestiunea în "belle arte", vom înţelege paradoxul biografiei de pictor a lui Dan Dumitrescu. Foarte apreciat de Horia Bernea şi sprijinit cît putea şi Bernea s-o facă, Dan Dumitrescu a debutat, de fapt, cu "personala" tîrzie de la "Atelier 35".

Succesul, real şi aparent stimulator, i-a relevat şi riscurile drumului pe care se angajase, respectiv faptul că ironia conţinută de imaginile pe care le concepea stabilea, în public, "nivele de clase intelectuale".

Una din aceste "clase" avea, cum bine ştim, mandatul şi instrumentele de a-i suspecta pe ironici de ceva ce constituia, în fond, normalul construcţiei lor, firescul minţii lor. Dan Dumitrescu n-a reuşit niciodată să bănuiască adevărul cumplit că, deşi iubit în mod sincer de membrii juriilor expoziţiilor cu caracter naţional – expoziţii care îngăduiau structurarea "dosarului" profesional şi, prin aceasta, posibilitatea integrării în breasla căreia, de drept, îi aparţinea – era respins de **juriul** ca atare. Membrii juriilor erau individualităţi şi, vizavi de creaţia lui Dan Dumitrescu, se exprimau cu sinceritate, dar odată constituiţi în "clasă" funcţionau, de regulă, cu criteriile hotărîte de putere. Prin prisma acestor criterii, care nu obligau individul la consecvenţă în raporturile cu propria-i conştiinţă, Dan Dumitrescu apărea ca un infirm, ca un om incapabil să-şi cunoască interesele. Dan Dumitrescu nu făcea opoziţie; el se născuse, pur şi simplu, opozant. Ironia înseamnă o unică poziţie şi tot ce e poziţie netă e şi opoziţie.

Peste toate, Dan Dumitrescu manifestă din naştere, o percepţie de tip expresionist şi anume una în linie germană – Grosz, Dix – cu precizări de metodă intervenind prin contactul cu creaţia aşa numitelor "neue sachlichkeit" şi "realismul magic". Mai rău nici nu se putea: sarcasm expresionist, realism fantastic şi magic, cultură neimpresionistă în decenii dominate de blînzii şi superficialii postimpresionişti "perfect vandabili".

Sînt convins că în curînd pictura fermecător inconfortabilă a lui Dan Dumitrescu va dobîndi celebritate. Oricît de bună e sămînţa, ea nu rodeşte în sol sterp. Imaginile concepute cu bun meşteşug de pictor de Dan Dumitrescu ies la întîlnirea cu o nevoie intelectuală îndelung reprimată: ironia cronicizată.

TUDOR OCTAVIAN

22 DECEMBRIE 1989